

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/75/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5716210120
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5716210120.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek Mgr. Zuzany Hartelovej a JUDr. Evy Malíkovej, v právnom spore žalobcu: D+D FINANCE GROUP, s.r.o., so sídlom Nové Mesto nad Váhom, ul. Športová č. 486/20, IČO: 47 538 325 (právneho nástupcu pôvodného žalobcu D+D finance, s.r.o., so sídlom Nové Mesto nad Váhom, ul. Športová č. 486/20, IČO: 36 327 981), zastúpeného splnomocneným zástupcom JUDr. Filipom Vavrinčíkom, advokátom so sídlom Nové Mesto nad Váhom, ul. Kmeťova č. 18, IČO: 42 283 591 proti žalovaným: 1/ O. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W., ul. Q. č. XXXX/X, 2/ S. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W., ul. Q. č. XXXX/X, obaja zastúpení splnomocneným zástupcom JUDr. Vladimírom Kašubom, B., advokátom so sídlom W., ul. K. č. XX, o zaplatenie sumy 7.450,96 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10Csp/61/2016-125 zo dňa 09. augusta 2017, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. a III. potvrdzuje.

Vo výroku II. zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Žalobca má voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, ktorý sú mu žalovaní 1/ a 2/ povinní nahradiť spoločne a nerozdielne.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 10Csp/61/2016-125 zo dňa 09.08.2017 rozhodol, že žalovaní v rade 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne žalobcovi zaplatiť sumu 5 877,43 eur spolu s ročným úrokom z omeškania 8,5 % zo sumy 165,87 eur od 29.09.2013 do zaplatenia, 8,5 % zo sumy 165,87 eur od 18.10.2013 do zaplatenia, 8,25 % zo sumy 165,87 eur od 19.11.2013 do zaplatenia, 8,25 % zo sumy 165,87 eur od 20.12.2013 do zaplatenia, 8,25 % zo sumy 165,87 eur od 24.01.2014 do zaplatenia, 8,25 % zo sumy 165,87 eur od 01.03.2014 do zaplatenia, 8,25 % zo sumy 165,87 eur od 18.03.2014 do zaplatenia, 8,25 % zo sumy 165,87 eur od 17.04.2014 do zaplatenia, 8,25 % zo sumy 813,27 eur od 02. 05.2014 do zaplatenia, 8,25 % zo sumy 165,87 eur od 20.05.2014 do zaplatenia, 8,15 % zo sumy 210 eur od 17.06.2014 do zaplatenia, 8,15 % zo sumy 210 eur od 16.07.2014 do zaplatenia, 8,15 % zo sumy 210 eur od 19.08.2014 do zaplatenia, 8,05 % zo sumy 210 eur od 19.09.2014 do zaplatenia, 8,05 % zo sumy 210 eur od 16.10.2014 do zaplatenia, 8,05 % zo sumy 210 eur od 19.11.2014 do zaplatenia, 8,05 % zo sumy 210 eur od 16.12.2014 do zaplatenia, 8,05 % zo sumy 210 eur od 24.01.2015 do zaplatenia, 8,05 % zo sumy 210 eur od 17.02.2015 do zaplatenia, 8,05 % zo sumy 210 eur od 17.03.2015 do zaplatenia, 8,05 % zo sumy 210 eur od 24.04.2015 do zaplatenia, 8,05 % zo sumy 138,83 eur od 05.05.2015 do zaplatenia, 8,05 % zo sumy 210 eur od 19.05.2015 do zaplatenia, 8,05 % zo sumy 182,50 eur od 16.06.2015 do zaplatenia, 8,05 % zo sumy 182,50 eur od 16.07.2015 do zaplatenia, 8,05 % zo sumy 182,50 eur od 18.08.2015 do zaplatenia, 8,05 % zo sumy 182,50 eur od 18.09.2015 do zaplatenia, 8,05 % zo sumy 182,50 eur od 20.10.2015 do zaplatenia, všetko do 6 mesiacov od právoplatnosti tohto

rozsudku (výrok I.). Vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol. (výrok II.) Žalovaných v rade 1/ a 2/ zaviazal spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 58 % celkovo vzniknutých trov konania (výrok III.).

V odôvodnení uviedol, že žalobou podanou na súde dňa 30.08.2016 sa žalobca proti žalovaným 1/ a 2/ domáhal zaplata sumy 7.450,96 eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že je vlastníkom bytu č. XX, ktorý sa nachádza na 7. poschodí bytového domu na ul. Q. č. XXXX v dome č. súp. XXXX vo vchode 8, ktorý je zapísaný na LV č. XXXX a ktorý žalobca nadobudol po poskytnutí úveru vo výške 80.000,- Sk žalovaným, zmluvou uzavretou podľa § 553 Občianskeho zákonníka. Žalobca ako dočasný vlastníak, musel zo zákona pristúpiť s účinnosťou od 01.11.2008 k zmluve o výkone správy so správcom bytového domu „Spoločenstvo vlastníkov bytov, Q. X“ a od tohto dňa bol povinný správcovi bytového domu uhrádzať náklady za užívanie bytu a plnenia spojené s užívaním predmetného bytu podľa výpočtových listov. Keďže byt stále užívali žalovaní, žalobca vyfakturoval žalovaným 1/ a 2/ mesačné náklady spojené s užívaním predmetného bytu označenými faktúrami, to v celkovej sume 7.450,96 eur, ktorú žalovaní nezaplatili vrátane úrokov z omeškania.

Pokiaľ žalovaná strana namietala platnosť úverovej zmluvy, súd vychádzal zo záverov, ktoré prijal Okresný súd Martin v rozsudku sp. zn. 15C/7/2014 zo dňa 04.11.2016, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/30/2017 zo dňa 28.02.2017. V tomto konaní sa okresný súd zaoberal podrobným obsahom spornej úverovej zmluvy, ale aj zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva a vyslovil názor (str. 7 rozsudku), že predmetná úverová zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti, ktoré by mala mať úverová zmluva, patriaca do kategórie spotrebiteľských zmlúv, a teda súd mal za to, že úverová zmluva je platná. Rovnako tak považoval v konaní za platnú aj zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva uzavretú v rovnaký deň ako bola uzavretá úverová zmluva, z dôvodov, ktoré súd v rozsudku podrobne opísal. V tejto veci preto pokiaľ ide o platnosť úverovej zmluvy a zmluvy o zabezpečovacom prevode práva sa s argumentáciou v rozsudku sp. zn. 15C/7/2014 stotožnil, teda obe zmluvy súd považoval za platné.

V súvislosti s úverovou zmluvou súd zameril svoju pozornosť na ustanovenia, na ktoré upozornila žalujúca strana a ktoré ušli pozornosti súdu v konaní sp. zn. 15C/7/2014. Zistil totiž, že obe zmluvy uzavreté medzi stranami, a to tak úverová zmluva ako aj zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k spornému bytu obsahovali ustanovenia, ktoré upravovali práva a povinnosti žalovaných vo vzťahu k predmetnému bytu, a to aj po dočasnom prevode vlastníckeho práva žalovaných na žalobcu. Konkrétne poukázal na čl. XII úverovej zmluvy, kde v ods. 4 strany sporu a aj zmluvné strany úverovej zmluvy dohodli, že v prípade, ak vznikne akýkoľvek nedoplatok na zálohových platiach a službách spojených s užívaním bytu ako aj na sankciách s tým spojených, tento dlh v plnom rozsahu uznávajú dlžníci za svoj vlastný a zaväzujú sa ho v plnom rozsahu uhradiť. V čl. XII ods. 3 (správne ods. 13 - poznámka odvolacieho súdu) si strany úverovej zmluvy dohodli, že v prípade, ak veriteľ pristúpi k zmluve o výkone správy, alebo k zmluve o spoločenstve k predmetným nehnuteľnostiam, čiže k bytu, sú dlžníci (žalovaní) povinní uhrádzať mesačné náklady spojené s užívaním predmetných nehnuteľností veriteľovi a to na základe veriteľom vystaveného daňového dokladu a to až do momentu, kedy veriteľ definitívne nadobudne byt v zmysle zmluvy, alebo do momentu, keď veriteľ neodstúpi od zmluvy o výkone správy alebo od zmluvy o spoločenstve vlastníkov bytu v prípade riadneho alebo predčasného ukončenia úverovej zmluvy zo strany dlžníkov. Pohľadávka veriteľa, teda žalobcu z úverovej zmluvy bola zabezpečená uzavretím zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva a aj táto zmluva obsahovala ustanovenia, ktoré upravovali práva a povinnosti zmluvných strán k spornému bytu. Ďalej súd poukázal aj na čl. XI zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, podľa ktorého veriteľ (žalobca) súhlasil, aby prevádzajúci (žalovaní) do splatnosti úveru užívali byt v plnom rozsahu s tým, že zodpovedajú veriteľovi za všetky škody spôsobené na byte. V prípade predčasnej splatnosti úveru vyhlásenej veriteľom dlžníci berú na vedomie a svojim podpisom na zmluve vyjadrujú súhlas so skutočnosťou, že nie sú oprávnení byt ďalej užívať a sú povinní strpieť a poskytnúť súčinnosť veriteľovi pri výkone zabezpečovacieho prevodu práva. Ďalšie práva a povinnosti strán v súvislosti s bytom boli upravené aj v čl. XVI zmluvy o zabezpečovacom prevode práva a v podstate upravovali povinnosti žalovaných užívať byt tak, aby nedošlo k jeho poškodeniu alebo zničeniu s výnimkou bežného opotrebenia. Tento článok obsahoval písomný záväzok žalovaných neprenechať byt do užívania tretej osobe akoukoľvek formou bez písomného súhlasu veriteľa, teda žalobcu a zdržať sa akéhokoľvek konania, ktoré by mohlo mať za následok zníženie hodnoty bytu. Ďalej upravoval povinnosť žalovaných umožniť žalobcovi prístup do bytu za účelom ohliadky a kontroly plnenia záväzku informovať veriteľa o vzniku škody a o poistnej udalosti, ktorej výška škody prevyšuje 20.000,- Sk.

Súd potom zistil, že žalobca označenými faktúrami vyúčtoval náklady spojené s užívaním bytu za mesiace júl 2013 až apríl 2014, nedoplatok za r. 2013 a vyúčtovanie skutočných nákladov za služby

spojené s užívaním bytu, náklady spojené s užívaním bytu za mesiace máj 2014 až apríl 2015, nedoplatok spojený s užívaním bytu a vyúčtovanie skutočných nákladov na služby spojené s užívaním bytu za r. 2014, náklady za užívanie bytu za mesiace máj 2015 až október 2015.

Podľa súdu medzi stranami bolo nesporné, že žalovaní napriek namietaniu neplatnosti spomínanej úverovej zmluvy a zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva nenapadli platnosť týchto zmlúv žalobou podanou na súde, aj keď v rámci svojich prednesov na obranu platnosť týchto zmlúv namietali. Súd však už ako uviedol, vychádzal zo záverov rozsudku sp. zn. 15C/7/2014 a k tomuto názoru sa priklonil.

Súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že mimo úverového vzťahu a zabezpečovacieho vzťahu, ktorý medzi stranami upravovali spomínané zmluvy, jednak úverová a jednak zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva obe zmluvy, ale najmä zmluva úverová, upravovali práva a povinnosti žalovaných ako bývalých vlastníkov bytu pri užívaní bytu po jeho prevode do vlastníctva žalobcu za účelom zabezpečenia pohľadávky žalobcu z úverovej zmluvy. K takémuto užívaniu oprávňovalo žalovaných ust. čl. XI. zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, režim užívania obdobným spôsobom, ako práva nájomcu vymedzovalo ust. čl. XVI. zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva. Finančné povinnosti žalovaných upravoval čl. XII. samotnej úverovej zmluvy a to najmä v ods. 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13. Súd najmä poukázal na ods. 11 tohto článku, podľa ktorého veriteľ, čiže žalobca, je oprávnený vykonať za dlžníkov na ich ťarchu akúkoľvek úhradu, alebo platbu, ktorá súvisí priamo, alebo nepriamo s bytom, napr. so správou bytu, poisťné, exekúcia, dražba a pod. a podľa ods. 12 tohto článku v prípade, ak vznikne akýkoľvek nedoplatok na zálohových platbách a službách spojených s bytom, ako aj na sankciách s tým spojených, tento dlh v plnom rozsahu uznávajú dlžníci za svoj vlastný a zaväzujú sa ho v plnom rozsahu uhradiť. Nakoniec pre prípad, že by veriteľ pristúpil k zmluve o výkone správy, alebo k zmluve o spoločenstve k predmetným nehnuteľnostiam, sú dlžníci povinní uhrádzať mesačné náklady spojené s užívaním predmetných nehnuteľností veriteľovi a to na základe veriteľom vystaveného daňového dokladu.

Súd dospel k presvedčeniu, že citovanými ustanoveniami oboch zmlúv (čl. XI zmluvy o zabezpečovacom práve, čl. XVI zmluvy o zabezpečovacom práve, čl. XII zmluvy o úvere) si zmluvné strany spôsobom podobným nájomnej zmluve upravili práva a povinnosti žalovaných pri užívaní bytu, ktorý v kritickom období roku 2013 až 2015 pred tým, aj neskôr patril žalobcovi. Povinnosť žalovaných preplácať žalobcovi náklady, ktoré ako vlastníci bytu hradil správcovi bytu, resp. spoločenstvu vlastníkov bytov, potom pre žalovaných priamo vyplývala z čl. XII ods. 13 a táto povinnosť podľa presvedčenia súdu bola zmluvná. Táto povinnosť bola dohodnutá platne, dohoda neodporovala zákonu a strany sporu z nej mali vychádzať.

Medzi stranami nebolo sporné, že úhrady v kritickom období júl 2013 až október 2015 platil žalobca. Sporná bola okolnosť, že žalobca ich platil v sumách, ktoré zodpovedali sumám vyúčtovaných tou ktorou faktúrou avšak bez DPH. Skutočnosť, že žalobca ako vlastníci bytu Spoločenstvu vlastníkov bytov, Q. skutočne zálohové platby za užívanie bytu platil, vyplýva aj z vyúčtovania skutočných nákladov za služby spojené s bývaním za rok 2013 aj za rok 2014 a ani platby za rok 2015 zo strany žalovaných rozporované neboli. Súd preto dospel k presvedčeniu, že na základe dohody medzi stranami, ktorú urobili vo vyššie citovaných ustanoveniach úverovej zmluvy žalovaným počas užívania bytu vzniká povinnosť žalobcovi ním zaplatené náklady preplatiť na základe vyúčtovacích faktúr. Žalobca preto požaduje plnenie, ktoré má oporu v zmluve a nie je bezdôvodným obohatením, ktoré by žalovaní boli získali užívaním sporného bytu bez právneho dôvodu. Dôvodom pre užívanie bytu bola dohoda zmluvných strán a tam vymedzené práva a povinnosti žalovaných ako užívateľov predmetného bytu. Nároky žalobcu, ktoré uplatnil voči žalovaným sa preto ako nároky zo zmluvy podľa presvedčenia súdu premlčovali v trojročnej všeobecnej premlčacej dobe, ktorú upravuje ust. § 101 Občianskeho zákonníka.

Súd dospel k presvedčeniu, že nepremičané sú všetky nároky žalobcu, ktoré vyúčtoval faktúrami, ktorých zročnosť spadala do doby tri roky pred podaním žaloby, teda od 30.08.2013 do 30.08.2016. Premičané boli teda nároky žalobcu, ktoré uplatnil vo výške 199,04 eur titulom nákladov za júl a ďalej vo výške 199,04 eur titulom nákladov za august 2013. Súd však nepriznával žalobcovi plnenia vyfakturované s DPH, ale priznával ich v sumách, ktoré boli uvádzané v tej ktorej faktúre bez DPH. Osvojil si argumentáciu, ktorá zaznela v konaní sp. zn. 15C/7/2014 s poukazom na ust. § 2 a § 3 zák. č. 122/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty. Súd tak žalobcovi priznal len nárok na vyfakturované sumy bez DPH z tej ktorej faktúry za obdobie od 29.09.2013 do 20.10.2015.

Popri istine súd potom žalobcovi priznal právo na úrok z omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka). Žalovaní sa do omeškania s úhradou dlhu dostávali vždy dňom, ktorý nasledoval po zročnosti tej ktorej faktúry. Nakoľko žalobca žiadal úroky z omeškania vyššie, súd

ich priznal len vo výške uvedenej vo výroku rozsudku a vo zvyšku uplatneného nároku na istinu i úroky z omeškania žalobu ako nedôvodnú zamietol.

V pomere k uplatnenej istine a pomere priznanej istine, bol úspech žalobcu v konaní 79 % a jeho neúspech 21 %. Rozdiel žalobcu medzi úspechom a neúspechom predstavuje 58 % pôvodne uplatneného nároku na istine. Súd tento výpočet zohľadnil pri rozhodovaní o výške trov konania, o ktorých rozhodol podľa § 255 ods. 2 C. s. p. a náhradu trov konania žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešnejší ako žalovaní, priznal, pomerne krátil. Žalovaných, ktorí boli v konaní neúspešnejší zaviazal, aby spoločne a nerozdielne, tak ako mali povinnosť platiť úhrady za byt, žalobcovi trovy konania nahradili s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením vyšší súdny úradník. Vzhľadom na výšku istiny súd žalovaným 1/ a 2/ podľa § 232 ods. 3 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“ určil dlhšiu lehotu na plnenie.

2. Proti tomuto rozsudku a to do výrokov I. a III. podali žalovaní 1/ a 2/ prostredníctvom splnomocneného zástupcu odvolanie opierajúc dôvody o ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h C. s. p. V prvom rade poukázali na to, že už v podaní zo dňa 02.02.2017 uviedli, že žalovanej 2/ nebolo doručené uznesenie č. k. 10Csp/61/2016-69 zo dňa 16.01.2017. Dňa 20.01.2017 bola odoslaná zo súdu iba zásielka pre žalovaného 1/, pričom prílohou tohto uznesenia bolo aj vyhotovenie žaloby s prílohami. Napriek upozorneniu súdu nebol tento nedostatok napravený. Nič na tom nemení ani tá skutočnosť, že žalovaný 1/ týmito podaniami disponuje. Doručenie potrebných dokumentov iba jednej zo strán konania nezbavuje konajúci súd povinnosti, ktoré mu ukladajú príslušné ustanovenia C. s. p. (§ 167 ods. 1, 2 C. s. p.) voči všetkým stranám sporu. Ďalej žalovaní 1/ a 2/ uviedli, že pokiaľ súd v odôvodnení (ods. 9) uvádza, že ušlo pozornosti Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 15C/7/2014 ust. článku XII. úverovej zmluvy zo dňa 21.07.2008, tak opomína to, že úverová zmluva bola predmetom posudzovania aj odvolacieho súdu, a to v konaní vedenom pod sp. zn. 5Co/30/2017. Odvolací súd v tomto rozsudku zaujal jasné a zrozumiteľné stanovisko k právnomu názoru okresného súdu vyjadreného v rozsudku sp. zn. 15C/7/2014 zo dňa 04.11.2016, s ktorým názorom sa stotožnil. Vyššie uvedený postoj odvolacieho súdu má aj svoju materiálnu rovinu - úverová zmluva obsahuje zmienu o ročnej percentuálnej miere nákladov - 44,09 %. K tejto miere nákladov je nutné pripočítať aj sankčné úroky a zmluvné pokuty. Je zrejmé, že pri zaujatí právneho názoru o tom, že úverová zmluva je platným právnym úkonom, bol odignorovaný skutočný úmysel žalobcu (získanie bytu s minimálnymi nákladmi). Pre úplnosť žalovaní 1/ a 2/ uviedli, že na absolútnu neplatnosť právneho úkonu musí súd prihliadať ex offa, t. j. neobstojí tvrdenie o tom, že mali podať žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu. Zo skutočnosti, že takúto žalobu nepodali, nie je možné bez ďalšieho vyvodzovať záver o platnosti úverovej zmluvy. Žalovaní 1/ a 2/ považovali za vhodné poukázať aj na ust. § 39a Občianskeho zákonníka v aktuálnom znení, ktoré síce bolo včlenené do textu zákona až s účinnosťou od 01.06.2014, ale celková skutková podstata obsiahnutá v tomto ustanovení už bola aj v predchádzajúcom období zahrnutá súdnou praxou v ust. § 39 Občianskeho zákonníka (ako sa to konštatuje v dôvodovej správe k novele č. 106/2014 Zb.). Napriek uvedenému konaniu žalobcu, vedeného vyššie spomenutým úmyslom, bola napadnutým rozsudkom priznaná právna ochrana. K tomu nie je potrebné už nič viac dodať.

Žalovaní 1/ a 2/ navrhli preto, aby odvolací súd v napadnutej časti výrok I. a výrok III. zmeniť tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a prizná im náhradu trov konania.

3. V priebehu odvolacieho konania Okresný súd Martin uznesením č. k. 10Csp/61/2016-141 zo dňa 29.11.2017 rozhodol v zmysle ust. § 80 C. s. p. o pripustení zmeny subjektu tak, že na strane žalobcu vystúpi z konania spoločnosť D+D finance, s.r.o., so sídlom Nové Mesto nad Váhom, ul. Športová č. 486/20, IČO: 36 327 981 a na jeho miesto do konania vstúpi spoločnosť D+D FINANCE GROUP, s.r.o., so sídlom Nové Mesto nad Váhom, ul. Športová č. 486/20, IČO: 47 538 325.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaných 1/ a 2/ uviedol, že plne súhlasí s rozhodnutím súdu prvej inštancie, nakoľko predmetom jeho nároku v zmysle žaloby sú náklady spojené s užívaním bytu žalovanými 1/ a 2/. Tieto náklady nie sú nárokom z úverov, nie sú ich príslušenstvom ani zmluvnou pokutou. Mal za to, že bol uvedený do omylu, keď zapožičal žalovaným finančné prostriedky, ktoré mu mali byť v celosti vrátené, tak sa však nestalo, ale žalovaní 1/ a 2/ zostali žiť v byte, tento užívajú a neplatia spotrebované energie (voda, elektrina, kúrenie), ktoré musí on uhrádzať. Stotožnil sa s právnym názorom súdu, že takéto konanie žalovaných 1/ a 2/ je v rozpore s dobrými mravmi. Nie je predsa možné, aby náklady spojené s užívaním bytu žalovanými znášal on, pričom bolo medzi zmluvnými stranami dojednané v čl. XII úverovej zmluvy, že tieto náklady žalovaní uhradia. Neobstojí ani právny názor žalovaných, že úverová zmluva je neplatná, nakoľko v takom prípade by mu vznikol nárok na

vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko by tak hradil on to, čo mali uhrádzať žalovaní, teda išlo by o totožný nárok. Žiadal preto súd druhej inštancie, aby potvrdil rozsudok prvej inštancie vo veci.

5. Žalovaní 1/ a 2/ na vyjadrenie žalobcu písomne nereagovali.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.), preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 C. s. p.

7. Podľa § 387 ods. 1 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 C. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza i zo správneho právneho posúdenia veci. Nakoľko aj odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 C. s. p., odvolací súd podľa § 387 ods. 2 C. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje, nepovažujúc za potrebné tieto opakovať.

10. V rámci odvolacieho konania žalovaní 1/ a 2/ namietali nedoručenie žalovanej 2/ uznesenie okresného súdu č. k. 10Csp/61/2016-69 zo dňa 16.01.2017, ktorého súčasťou bola žaloba s prílohami. Odvolací súd mal zo spisu preukázané, že predmetné uznesenie, ktorého súčasťou bol rovnopis podanej žaloby, spolu s prílohami a poučením v zmysle § 292 C. s. p., bolo žalovanému 1/ a rovnako i žalovanej 2/ doručené v zmysle § 167 ods. 1 a 2 C. s. p. Uvedené potvrdzuje doručka o prevzatí písomnosti dňa 23.01.2017 založená v spise na č. l. 70 p. v. (10Csp/61/2016-69 uzn. + návrh + príl. + pouč.). V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že dokladom o doručení písomnosti súdu je tzv. doručka, ktorá má povahu verejnej listiny v zmysle § 111 C. s. p. Doručka ako verejná listina preukazuje pravdivosť toho, čo sa v nej potvrdzuje a je dôkazom, že sa písomnosť doručila, ak nie je preukázaný opak. Súd vychádza z údajov na doručke, ktoré zachytávajú postup pri doručení a kým nie je preukázaný opak, súd považuje údaje na doručke za pravdivé. Ustanovenie § 111 ods. 1 C. s. p. upravuje vyvrátenú právnu domnienku o pravdivosti doručky. Ak účastník konania spochybňuje správnosť údajov uvedených na doručke, je povinný o tom súdu predložiť dôkaz, a týmto spôsobom preukázať svoje tvrdenie. odvolací súd preto námietku žalovaných nepovažoval za dôvodnú.

11. Ďalej žalovaní 1/ a 2/ v odvolaní uviedli, že pokiaľ súd v odôvodnení (ods. 9) uvádza, že ušlo pozornosti Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 15C/7/2014 ust. článku XII. úverovej zmluvy zo dňa 21.07.2008, tak opomína to, že úverová zmluva bola predmetom posudzovania aj odvolacieho súdu, a to v konaní vedenom pod sp. zn. 5Co/30/2017, ktorý v rozsudku zaujal jasné a zrozumiteľné stanovisko k právnemu názoru okresného súdu, s ktorým názorom sa stotožnil. Podľa odvolacieho súdu vec Okresného súdu Martin sp. zn. 15C/7/2014 sa týkala rovnakých strán sporu a obdobného nároku len za iné posudzované obdobie. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysvetlil, že sa s vecou sp. zn. 15C/7/2014 stotožnil v posudzovaní úverovej zmluvy a zmluvy o zabezpečovacom prevode práva ako platnými právnymi úkonmi len mal za to, že uplatňovaný nárok je odôvodnený s ohľadom na dohodnuté zmluvné povinnosti, ktoré zo zmlúv vyplývali. Okresný súd teda v odôvodnení rozhodnutia zdôvodnil prečo spor za obdobnej skutkovej situácie rozhodol právne iným spôsobom. Okresný súd s poukazom na ust. § 193 C. s. p. (ust. taxatívne vymedzuje prípady kedy je súd viazaný inými rozhodnutiami) nebol viazaný rozhodnutím vo veci sp. zn. 15C/7/2014 a to ani za stavu, že vec bola potvrdená odvolacím súdom.

12. K poukazovaniu žalovaných 1/ a 2/ v odvolaní na to, že úverová zmluva obsahuje zmienku o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“) - 44,09 %, ku ktoré je nutné pripočítať aj sankčné úroky a zmluvné pokuty odvolací súd uvádza, že úverová zmluva zo dňa 21.07.2008 bola žalovaným 1/ a 2/ poskytnutá na opravu a údržbu nehnuteľností ako to vyplýva z účelu úveru v čl. I bod 1 písm. r/ zmluvy (č.l. 12 spisu). Podľa ust. § 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov účinného v čase uzavretia zmluvy, zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. Z toho dôvodu bolo neopodstatnené poukazovanie na RPMN. Okrem toho správne poukazuje žalobca vo vyjadrení k odvolaniu, že predmetom jeho nároku v zmysle žaloby sú náklady spojené s užívaním bytu žalovanými 1/ a 2/ a tieto náklady nie sú nárokom z úverov, nie sú ich príslušenstvom ani zmluvnou pokutou.

13. Žalovaní 1/ a 2/ v odvolaní tiež uviedli, že na absolútnu neplatnosť právneho úkonu musí súd prihliadať ex offa, a teda neobstojí tvrdenie o tom, že mali podať žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu. V danom prípade si okresný súd platnosť právneho úkonu osvojil zo záverov uvedených v rozhodnutí sp. zn. 15C/7/2014. Len navyše poukázal aj na to, že i zo strany žalovaných 1/ a 2/ bola možnosť na podanie určovacej žaloby.

14. Poukazovanie žalovaných 1/ a 2/ na ust. § 39a Občianskeho zákonníka v aktuálnom znení (ustanovenie o úžere) resp. ust. § 39 Občianskeho zákonníka v čase uzavretia zmluvy bez bližšieho skutkového vymedzenia konania považoval odvolací súd len za všeobecné.

15. Z uvedených dôvodov odvolací súd na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ neprihliadol a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil. Vo zvyšnej časti, ktorá nebola odvolaním napadnutá, zostal rozsudok okresného súdu rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalobca a to v celom rozsahu, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, ktorý sú mu žalovaní 1/ a 2/ povinní nahradiť spoločne a nerozdielne. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).